

Невеликий уривок "Паперовий Фенікс"

1

Тоді в лісах, на кордонах у Піднебесній, у місті Шанхай випав перший чистий сніг.

Іскристий яскраво на сонці сніг, після недовгої зимової бурі, обсипав зім'яті локони волосся коралового кольору. Накрив, мов ковдрою криві гілки, мішки повні вугілля, і червоні від холоду руки, забруднені в сажі.

"Чому ти тут, юний ханьжень?" - голос вузькоплечого, молодого чоловіка лунає легкою луною в повній глушині серед порожніх хатин і стайні. Його темне волосся було заплетене в тонку косу, хутро на одязі лоскотало жовту шкіру, тінь підкреслювала темні кола під запалими очима. За міцно складеним чоловіком залишилися широкі сліди на глибокому снігу.

Всередині старої стайні, сонно притулившись до коня, що втомився від важкої роботи, маленький хлопчик вдихав запах сухого сіна.

Його очі сяяли, немов смарагди, широко відкриті як два великі мідяки, незважаючи на те, що ще мить тому їх ніжно хилило в сон тепло тварини, змарювало холодне дитяче тіло. Побачивши силует людини з хутряним коміром і косою на плечі, що підійшов до порога старої стайні, хлопчик солодко-солодко потягся і тихим голосом привітав:

"Ха-ха, привіт, Лін Мао." Цього дня все було майже так само, як і рік тому.

2

"І все ж таки, дурна це затія... Ставати воїном." - Закидаючи собі в рот шматочки хліба, Гуангшу сидів на даху, звисивши ноги з неї.

Безтурботно термосив ними на зустріч вітру, він спостерігав як його

друг, наставник і батько Лін Мао займається тренуванням з мечем, відіграваючись на дерев'яному пудзілі..

"Дякую, що віриш в мене, дитино." - Лін Мао закотив очі, з сарказмом пирснув усмішкою. Сьогодні він підвівся з першими променями сонця, твердо вирішивши досягнути майстерності воїна. Таке бажання остаточно закріпилося в його голові після недавнього солодкого і віщого сну, в якому сам Будда вказав йому дорогу в небесне царство серед лотосів, що розпустилися. "Ну точно доля!" Тоді мало не влаштував Лін Мао ранковий переполох, від радості тряс сонного Гуангшу за плечі і розлякавши всіх домашніх гусей.

І незабаром, нагодувавши свого вірного коня, Лін Мао вперше за довгий час взявся за меч. І все одно було йому на холод чи інші перепони. Тепер, перебуваючи на вулиці, чоловік щосили намагається показати хлопчику-мавпі шлях до виконання своєї мрії, поки важкий водао блищав від сріблястих сніжинок, що танули на його лезі.